

Jeg har hermed under henvisning til den af-givne betænkning gerne villet understrege, at nok bevæger vi os ind på et nyt område, o.k., men vi gør det altså på en måde, så vi virkelig har hånd i hanke med udviklingen. Vi følger op på, hvad det er, der sker, og vi vil allerede om 1 år kunne se, om det her nu også er den rette vej.

En gang imellem må man kaste sig ud i at prøve noget nyt, og jeg tror, at der i befolkningen er en stor forståelse for, at folk, som kører en retssag mod det store offentlige system, også får en kompensation for de udgifter, de har ved at køre den retssag. Specielt når de vinder, kan det ikke være rigtigt, at deres udgifter i visse tilfælde faktisk bliver lige så store som det, de vinder ved at køre sagen til ende.

Derfor glæder det mig, at der er bred tilslutning, så bred, at selv Enhedslisten er med på dette lovforslag, og jeg ser frem til resultatet af denne nye lov.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Nu fik vi jo et af de der sædvanlige svar fra ministeren sådan et florumvundet »på den ene side og på den anden side og noget andet«. Men det forholdt sig ikke til substansen af, hvad det her går ud på.

Kl. 15.10

Nu fik vi så at vide, at det her var et helt nyt område. Ja, det er ikke mere nyt område, end at der har været en lov, og nu er man så begyndt at lave den her lov om, så nyt og nyt. Så siger ministeren et eller andet med, at vi nok finder en fornuftig måde at administrere det på og sådan noget. Det er det, der ligger til grund for det, vi behandler nu! Jeg vil prøve at spørge ministeren: I hvor mange tilfælde oplever den lille mand mod det store offentlige system rent faktisk en sådan skattesag? Kan ministeren svare på det?

Og kan ministeren også svare på, i hvor mange af de her sager det tværtimod er virksomheder, som rent faktisk er inde og anlægge de her skattesager? Det kunne jo være meget godt, når man står her og taler om den lille mands sag.

Så vil jeg også godt spørge ministeren: Kan ministeren garantere med det her forslag, at den lille mand får hundrede procents dækning, for det er de stik modsatte konklusioner, mange af hørings svarene har lagt op til, på den måde, det er skruet sammen på?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Der blev stillet nogle meget præcise spørgsmål til skatteministeren, som skatteministeren ikke svarede på overhovedet.

Spørgsmålet er, om det overhovedet ikke gør indtryk på skatteministeren, at Advokatrådet, De Statsautoriserede Revisorer klart understreger, at det her ikke bare svækker retssikkerheden for borgerne, det ødelægger den. Det er meget interessant, at vi ikke har fået svar på, hvordan det kan være, at skatteministeren i den her sag nærmest betragter Advokatrådet og revisorerne som part i sagen, mens skatteministeren i andre forhold, vi har til behandling her, f.eks. vurderingsorganisationen, sidder i fjernsynet og siger, at når det ikke kan betragtes som værende et problem for retssikkerheden, så er det, fordi Advokatrådet og revisorerne ikke har reageret.

Så i den ene sag er Advokatrådet altså overdommere, mens det i den her sag er sådan noget med, at man skal springe ud i noget nyt. Man har fornemmelsen af, at skatteministeren har en vane med at springe ud uden faldskærm og så se, om han slår sig eller ej. I det her tilfælde tror jeg, at skatteministeren slår sig.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det fornuftigste, skatteministeren sagde, og som også ligger i det, der er kommet ud af den seneste tids diskussion af det, er, at man er nødt til at kigge på det allerede i 2003. Det er meget usædvanligt, at man siger, man vedtager en lov, som man nu synes er alle tiders, og så vil man kigge på den allerede i 2003. Det er selvfølgelig, fordi man er klar over, at man bevæger sig ud i noget, man ikke ved hvad er. Det er derfor, at det ud fra mange betragtninger, både ud fra retssikkerhedsmæssige og ud fra, hvordan man fordeler midlerne i vores samfund, er meget ufornuftigt, hvad regeringen gør.

Stadig væk er det sådan, at hvis regeringen er så optaget af at lave millimeterretfærdighed – vi tror ikke helt på det – så skulle man tage Det Radikale Venstres forslag. Og hvis man er optaget af, at det er den lille mand, så skal man tage vores forslag. Men hvad vælger regeringen? Den vælger hverken millimeterretfærdighed eller hensynet til den lille mand. Den kaster sig ud og åbner en ladeport for en masse penge og oprettholder tanken om, at man kan skelne mellem 49 og 51 pct., men ikke mellem 52 og 75 pct. f.eks.,